

МОЗОЛЯ Дмитро Іванович
Позивний “Дровосек”
(30.08.1982-04.01.2023)

Народився 30 серпня 1982 р. у м. Тернівка Дніпропетровської області.

Починав трудовий шлях на шахті «Тернівська», потім перейшов на «Павлоградську». Більше десяти років працював на ділянці з видобутку вугілля. Спочатку гірником підземним, потім опанував професію ГРОВА. У колективі його поважали за доброзичливість та професіоналізм. Керівництво цінувало Дмитра за відповідальність. Довіряли йому складні виробничі завдання. Знали: усі справи, за які візьметься, завжди доведе до кінця.

У вільний час любив займатися автомобілем: щось зварював, ремонтував, намагався вдосконалити. «Ми називали Діму «наш винахідник». Він любив працювати з технікою, щось вигадував, постійно хотів покращити. Сім'я та діти були для нього головним сенсом життя. Піклувався про нас, синів просто обожнював. Саме заради них важко працював, а пізніше пішов боронити країну. Бажав своїм хлопчикам світлого майбутнього, прагнув захистити дітей, аби їм не довелося воювати», - каже дружина Дмитра - пані Яна.

Став до лав захисників 1 квітня 2022 року.

Звання: солдат.

Посада: стрілець.

Підрозділ: 54-та окрема механізована бригада імені гетьмана Івана Мазепи.

Дмитро пройшов навчання на Дніпропетровщині та став до лав 54-ї бригади. Разом із підрозділом його спрямували на Донецький напрямок фронту.

Навесні воїни перебували поблизу м. Курахове. А вже влітку їх передислокували в район Бахмуту. Саме там Дмитру з позивним «Дровосек» довелося тримати оборону та брати участь у важких боях.

За свою хоробрість та стійкість він отримав відзнаку від командування бригади та медаль від Президента України.

«Він був піхотинцем. І цим, мабуть, все сказано. Постійно виходив на «нуль». Ворог, що криє артою вдень і вночі. І втрати. Багато втрат. Здається, для Діми це було найважче на війні – втрачати побратимів. Він ніколи про це не казав прямо. Завжди тримався мужньо, намагався нас заспокоїти. Але я бачила, як це травмує його. Особливо останнім часом, перед його загибеллю. Тоді багато його хлопців полягло на полі бою...»- згадує дружина захисника.

Загинув 4 січня 2023 року у с. Спірне під Бахмутом Донецької області. Коли росіяни розпочали танковий обстріл позицій українських захисників, отримав уламкове поранення, несумісне з життям.

Похований на цвинтарі у м. Тернівка на Алеї Слави.

Нагороджений:

- Указом Президента України від 28 грудня 2022 року медаллю «За військову службу Україні».
- Наказом командира 54-ї ОМБР №166 від 14 жовтня 2022р. почесною відзнакою «Хрест 54 ОМБР».
- Указом Президента України №202 від 7 квітня 2023р. орденом «За мужність » III ступеня (помертно).
- Наказом головнокомандувача Збройних сил України №166 від 26 січня 2023р. почесним нагрудним знаком Головнокомандувача ЗСУ «Сталевий хрест» (помертно).
- Присвоєно звання «Почесний громадянин м. Тернівка» (помертно).

У Дмитра залишилися двоє синів, дружина, мати та брат.